

BYGNINGSINSPEKTOR, ARKITEKT JOHAN SCHRÖDER

UGENS NAVNE

DEN FEM OG TYVENDE September kunde Bygningsinspektør, Arkitekt Johan Schröder fejre sin halvfjerdsindstyvende Fødselsdag.

Johan Schröder er indfødt Københavner. Som ung kom han i Tømrerlære og frekventerede samtidig Kunstakademiet. Om Sommeren arbejdede han hos Arkitekt Nordan i Christiania. Nogle og tyve Aar gammel fik han den store Sølvmedalje, og med offentlig Understøttelse gjorde han Studierejser til Skotland, England og Frankrig.

I en Aarrække har han med stor Dygtighed virket som Bygningsinspektør for tredje Distrikt. Som noget af det mest fortjenstfulde og vellykkede Bygningsarbejde, vi har fra hans Haand,

ETATSRAAD JEAN HANSEN. R. af Dbg., Dhm.

kan nævnes Ombygningen af Schimmelmans Palæ, Ejendommene Niels Juelsgade 16 og Østergade 4 og — udenfor Byen — Etatsraad Claus L. Smiths Villa Aurehøj i Hellerup, Oremandsgaard ved Præsto og Restavrationen af Hvedholm ved Faaborg samt det smukke stilfulde Landsted Hvidøre, som han i sin Tid byggede til Legationsraad Bruun. Dette sidste vil som bekendt komme til at tjene Kejserinde Dagmar og Dronning Aleksandra til Bolig. Den gamle Arkitekt havde fornødig den Glæde at høre Kejserinden udtale sin varmeste Anerkendelse overfor ham i Anledning af det lille arkitektoniske Mesterværk, han her har skabt.

*

LØRDAGEN den 6. Oktober kunde Etatsraad Jean Hansen fejre sin halvfjerdsindstyvende Fødselsdag. Ingen, der møder den ranke, spæn-

stige Mand paa Gaden eller i Forretningslivet, vilde gætte, at han er saa højt oppe i Aarene.

Jean Hansen er en Købmandssøn fra Faaborg. Han gik i Odense Latinskole, tog Artium her i København og senere tillige Officerseksamen, hvad der den Gang ikke var helt ualmindeligt. Da den anden slesvigske Krig udbrød, var han med som Officer ved trettende Regiment.

Aaret forinden havde han taget juridisk Embedseksamen, og da han kom hjem efter Krigen, blev han ansat i Københavns Magistrat.

I 1871 indtraadte der et afgørende Vendepunkt i hans Liv, idet han paa dette Tidspunkt gjorde Bekendtskab med Tietgen, der med sit geniale Blik for, hvilke Folk han kunde bruge, og hvor deres Evner laa, knyttede ham til sig og bragte ham til at gøre sine Evner og Anlæg frugtbringende paa talrige Felter af Forretnings-

OVERRETSPROKURATOR J. L. LASSEN. R. af Dbg.

livet. Han blev efterhaanden ledende Aand i flere af de Tietgenske Foretagender. Saaledes var han med at stifte Telefonselskabet og blev siden dets Formand; ligeledes blev han efter Tietgen Formand for »Københavns Sporvejselskab«. Han er Medlem af Bestyrelsen for »De danske Spritfabriker« og Formand for »Gjedser«, Lolland-Falsterske og Østsjællandske Jærnbaneselskaber.

I 76 tog han Bestalling som Overretssagfører. Men det er dog særlig Foretagender af ovennævnte Art, han har viet sine Kræfter, og det Arbejde, han paa dette Omraade har gjort her i Landet, er ligesaa fortjenstfuldt som omfangsrigt.

*

ETATSRAAD SALOMONSEN. R. af Dbg., Dhm.

OVERRETSPROKURATOR J. L. Lassen er født den 8. Oktober 1831, og han fyldte saaledes i Mandags 75 Aar. Ikke mange Mennesker forundes det at ældes saa smukt som han, at blive saa gamle uden at være nævneværdig svækkede af Aarene paa Sjæl eller Legeme. J. L. Lassen er en smuk og stategig gammel Mand, rank og ret af Holdning, rank og retlinjet af Karakter. Det Indre svarer her til det Ydre. Der er heller ikke mange, der nyder en saa ubetinget Agtelse, og saare faa, der nyder den saa fortjent.

I 62 blev J. L. Lassen Sagfører, og han har nu i en Akkrække været en af Københavns mest kendte og ansete. Særlig som Defensor har han gjort sig bemærket ved sin grundige, juridiske Indsigt, sin skarpe klare Forstand og ubestikkelige Retfærdssans. Fra 1876—79 var han Folketingsmand. Han har endvidere bestredet en omfattende Forretningsvirksomhed blandt andet som financier og jurakyndig Leder af adskillige store Byggeforetager.

*

DEN 6. ds. kunde det bekendte Bankfirma I. S. Salomonsen & Co. fejre sit 50 Aars Jubilæum, der særlig er sjældent derved, at dets Stifter, Etatsraad I. S. Salomonsen endnu er Sjælen i den store Virksomhed.

Firmaet grundlagdes af denne og Hr. M. S. Meyer den 6. Oktober 1856; i 1876 udtraadte sidstnævnte af Firmaet, og i 1891 optoges som Medindehavere Stifterens Søn, Hr. Frederik Salomonsen og Hr. Julius Heilbuth.

Det gamle Firma er med Aarene vokset sig stort, det har overalt i Indland og Udland det fineste Renommé og har gjort mange betydelige Forretninger. Efter at D. B. Adler er indgaaet i Grundejersbanken, er det vel nu det største private Bankfirma i Danmark.

Etatsraad Salomonsen er en velkendt og almindelig højagtet Skikkelse paa Børsen; han gaar nu i sit 77. Aar, mens hans Arbejdskraft er ikke formindsket og hans Interesser vaagne og alsidige.

Paa Jubilæumsdagen var han Genstand for megen Opmærksomhed fra alle Sider, og i Dagens Anledning skænkede han flere Summer til velgørende Øjemed foruden 5000 Kr. til Købmandsskolen og 10.000 Kr. til Fordeling blandt Forretningens Personale. Den elskværdige bramfri gamle Etatsraad er iøvrigt bekendt for i Stilhed at udøve en udstrakt Godgørenhed.

SIGRID

AF THIT JENSEN

DET VAR i August 1896.

Reykjavik Handelsforening havde sin store, aarlige Udflugt — til Hest naturligvis; et halvt hundrede Ryttere af begge Køn holdt Hvil i Hraunen ved Havnefjord.

Man dansede i Græsset.

Men denne Gang morede det nu tilfældigvis ikke Sigrid at danse Lanciers i tilsolet Ridekjole, med langstøvlede Kavalerer i dyngvaadt Græs over Tuer og Sten, hun foreslog Gudrun Odgeirsson at ride en Tur — de to alene.

Gudrun mandede sig op til en spagfærdig Protest — man talte i Byen om Sigrids Blaserthed — kun 16 Aar og ikke bryde sig om Dans — og Hensynet — — Et eneste Blik fra Sigrids store, rolige og grusomme Øjne fik hende paa Øjeblikket ombestemt, og lidt efter red de.

Thorolf Brynjolfsen red naturligvis med.

Der var ikke noget, der hed Vej at følge, de red frem i strakt Galop over Stenmarken, over Aær og Bække, saa Vandet sprøjtede over dem, og Smaasten ramte dem i Ansigtet. Sigrid red sidst, hun »opmuntrede« Dyrene.

»Vi sprænger Hestene«, raabte Gudrun tilbage.

»Sludder« var Sigrids Svar, og Pisken suste over hendes Hoved og traf Gudruns Hest over Ryggen, saa den sank i Bagpartiet og fløj frem som rasende.

Og videre gik det — indtil Sigrid højt og skingrende, næsten vildt, kommanderede stop, stop, drev sin Hest over paa en Græsplet, der som en